

TÍTOL: METAMORFOSI

I vaig tornar a recaure. En aquest moment ja no creia en res, ni confiava en ningú. Simplement volia estar sola i desfer-me a poc a poc, volia desaparèixer. Ja res era com abans i tampoc estava gens bé. El contacte perdut amb els meus amics, els que creíem que érem inseparables, això em va trencar per dins; al cap i a la fi la distància pot amb tot i és més fort que nosaltres. Hi ha tantes coses de les que m'arrepentisc ara mateix, coses de les que no era conscient en el seu moment i simplement vaig deixar passar el tren. Tren que pensava que tornaria tard o d'hora a la meua parada però mai el vaig veure de nou, ni tan sols el vaig escoltar. Per què vaig rebutjar aquella oportunitat per estudiar a l'estranger? Per què no vaig abraçar més fort al meu millor amic abans d'anar-se'n per sempre? I sens dubte la que més em dol, per què no vaig visitar a la meua àvia aquell dia plujós? Què ignorant vaig ser, donant per fet que ella sempre estaria amb mi i que un altre dia la visitaria; no vaig agafar aquest tren i per la meua sorpresa va ser l'últim que passaria. La següent i última vegada que la vaig veure va ser en una caixa de fusta, aquesta nit sí la vaig passar amb ella, però no serà conscient d'això i espere que algun dia em perdone.

Des d'aquell fosc dia vaig anar castigada amb aquest profund pensament que ressona al meu cap, per què no vaig anar a veure-la? Plovia, però aquesta pluja freda no és res comparada amb el dolor i la impotència que sent actualment. Cada vegada que recorde l'últim bes que li vaig donar al front se'm posa la pell de gallina, sentir aquest fred és incomparable i simplement aterridor. Aquesta vegada ja no la tinc, ni em pot ajudar com en les altres recaigudes i tampoc als meus pares. Després de la mort de la meua àvia, la meua mare va patir una gran depressió, podem dir que s'alimentava de pastilles fins que va caure malalta. Es

va submergir en un coma que va durar uns eterns mesos per a nosaltres però a la fi, i com tot, va tenir la seua fi.

Des de llavors el pare s'ha tornat una mica agressiu, habitualment té atacs d'histèria i es va fer amic de l'ampolla. De vegades tem que em faça alguna cosa. Estic trista i completament sola. Fa un temps vaig passar mig any en un psiquiàtric a causa d'uns problemes psicològics, però crec que no va servir de molt. Pel dia puc fingir un somriure, fins i tot poden arribar a creure-la però a la fi del dia, quan me'n vaig a dormir al llit i mire el sostre m'adone que seguisc estant sola. De petita la meua àvia em deia "Cuquet", com a sobrenom afectuós i aquest cuquet va resultar ser una eruga. La qual ara mateix es troba dins d'una freda, fosca i solitària crisàlide. Seguisc sense tenir amics, no tinc a cap persona per poder desfogar-me i explicar-li les meues inquietuds, per això vaig començar a expressar-me mitjançant dibuixos. Alguns poden arribar a espantar i els acabe trencant o cremant, però hi ha altres que em causen un pessigolleig d'emoció a l'estómac.

A vegades em torne a plantejar aquestes preguntes que solen donar tanta por a la gent, però jo l'hi vaig perdre. Què passaria si jo desaparegués del món? Seria millor si deixés de sentir? Fins i tot m'atrevisc a dir que de vegades m'alegre d'aquestes fosques reflexions, podria estar amb les meues dos mares. Les notes van començar a decaure, abans era un exemple a seguir pel que feia als estudis. Amb tant de temps per a mi sola vaig començar a conèixer millor la meua habitació, ara conec cada petit detall; com els diminuts forats que van quedar de les xinxetes, després d'arrencar aquell pòster d'aquella pel·lícula on tot era perfecte. Vaig deixar de desfogar-me amb les parets que en les matinades m'acompanyaven i em veien plorar. Al cap i a la fi eren les úniques, juntament amb la música, que em van aguantar en tot moment tot i que les tractés malament

involuntàriament. Vaig estar un temps meditant cada matinada, mentre escoltava les meues tristes melodies i vaig pensar en fer un canvi a la meua vida, potser mudar-nos de la ciutat i tornar a començar. Aquell petit cuc estava madurant i potser ja estava preparat per sortir d'aquella freda crisàlide. Uns mesos després, el pare va intentar deixar la beguda, m'ho va prometre, i va estar un parell de setmanes sense provar una gota; però a la fi sempre tornem per amagar-nos en el nostre lloc en calma, tot i sabent que el podríem lamentar.

Un dia, com de costum jo estava al meu llit escoltant música i de sobte va entrar el meu pare, em va espantar, volia que li fes un petó. Jo li l'anava a donar, i mentre s'aproximava vaig poder percebre de nou aquest horrible olor d'alcohol. Després de donar-li aquest petó que em demanava anava a tornar al llit i posar-me els cascos però no em deixava anar i això em va espantar. En aquell moment no podia ni imaginar que aquest es convertiria en el pitjor dia de la meua vida. Vaig sentir que alguna cosa no estava bé, des d'aquest matí tenia un mal pressentiment però el vaig ignorar. Aquell home ja no era el meu pare, sinó un monstre, un enorme i terrible monstre. Es va abalançar sobre mi i va començar a emetre uns petits gecs mentre besava el meu pàl·lid rostre i coll. Vaig estar petrificada durant uns segons, però després vaig intentar cridar i escapar-me, cosa que no va servir de res, ja que va frenar tot d'un simple cop amb la mà sobre la meua pell. La resta preferisc no recordar-ho, amb només esmentar-lo se'm posen els pèls de punta.

Aquest cuquet que intentava enfortir-se es va tancar més que mai. Vaig començar a faltar a classe, m'anava als afores de la ciutat per plorar i pensar. Vaig tornar a parlar amb el meu psicòloga i li vaig explicar el que m'havia passat, però sense molts detalls i aquesta va voler traure'm el més ràpid possible d'aquella casa, abans que em fes alguna cosa més. Va parlar amb el meu pare i

ell va respondre de la pitjor manera possible, em tirava la culpa, va intentar pegar-me, però la psicòloga i un home de seguretat no el van deixar. El noi em va portar a una sala i em vaig quedar sola, fins que una hora més tard va aparèixer la psicòloga dient-me que estaria vivint un temps en una mena de centre d'acollida per a nens. I així va ser, aquest mateix dia em van acompanyar per recollir les meues coses per portar-me a la que seria la meua casa els propers 3 anys. Ací vaig conèixer gent nova, fins i tot vaig fer amics i aquests segur que es quedaran sempre amb mi, vaig seguir estudiant i vaig tornar a ser la primera de la meua classe, tot estava millorant i jo no podia creure-ho. A vegades li escrivia cartes a les meues mares i encara no se les podia enviar, estic segura que les van llegir d'alguna manera. En uns dies faré la meua majoria d'edat i podré sortir de centre. No vaig tornar a veure mai la meua antiga casa ni al meu pare, però no m'importa, estic molt còmoda ací.

Aquest espantadís cuquet s'estava tornant cada vegada més valent, després de tant de temps en la foscor de la seua crisàlide va començar a veure de nou la llum. Molt entusiasmat encara que una mica nerviós va decidir que havia arribat el moment d'escapar i ser lliure, i aquesta vegada era de veritat, així que es va armar de valor i poc a poc va començar a trencar aquesta armadura que ell mateix havia creat per estirar les ales, doncs el petit cuc s'havia convertit en una innaccessible papallona.

CURS: 4t ESO B

ALUMNA: DEYANIRA NAVARRO